

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

SORA LUNĂ

POVESTEA LUI TIGGY

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

Capitolul 1

– N-o să uit niciodată locul în care mă aflam și ceea ce făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morții tatei.

– Și eu îmi amintesc unde eram când am aflat.

Privirea pătrunzătoare a lui Charlie Kinnaird s-a oprit asupra mea.

– Și? Unde erai?

– La sanctuarul de animale sălbatice al lui Margaret, unde strângeam balega cu lopata. Tare aș fi vrut să fi fost un post mai bun, dar nu a fost. Nu-i nimic, zău! Deși...

Am înghițit în sec, întrebându-mă cum naiba ajunsese conversația asta – sau, mai degrabă, interviul – la subiectul morții lui Pa Salt. În momentul acela mă aflam într-o cantină aglomerată de spital, față în față cu doctorul Charlie Kinnaird. Încă din momentul în care intrase, observasem că prezența lui atrăgea atenția. Nu doar pentru că era uluitor de chipeș și cu un fizic zvelt și elegant. Purta un costum cenușiu, croit pe măsura lui, și avea părul ondulat, de un castaniu-închis. Pur și simplu, omul avea un aer firesc de autoritate. Trecuse pe lângă câțiva membri ai personalului medical, care stăteau în apropiere la o cafea și aceștia ridicaseră privirile ca să-l salute respectuos. Când ajunsese la mine și întinsese mâna ca să facem cunoștință, întreg corpul mi-a fost străbătut de un mic șoc electric. Stătea în fața mea și eu mă uitam la degetele lui lungi, care se jucau neîncetat cu pagerul. Se vedea de la o poștă că e foarte stresat.

– Deși ce, domnișoară D'Aplieșe? m-a încurajat Charlie, pronunțând „r”-ul cu un ușor accent scoțian.

Mi-am dat seama că, în mod evident, nu avea de gând să mă lase să rătăcesc în deriva gândurilor.

– Ăă... nu sunt sigură că Pa Salt a murit. Adică, sigur, este mort, pentru că nu mai este, dar nu cred că și-a înscenat moartea sau ceva de genul ăsta – doar știa câtă durere le-ar pricinui fetelor lui –, pentru că îl simt mereu în preajmă.

– Dacă te ajută cu ceva, cred că reacția este perfect normală, a răspuns Charlie. O sumedenie de rude îndoliate cu care vorbesc spun că simt în preajma lor prezența celor dragi după moartea acestora.

– Normal, am spus, simțindu-mă ușor luată de sus, cu toate că nu trebuia să uit că vorbesc cu un medic, un om care zi de zi are de-a face cu moartea și cu cei dragi, rămași în urmă.

– Ciudat, zău așa! a suspinat, ridicând pagerul de pe masa de melamină și jucându-se cu el. După cum spuneam, și tata a murit recent și mă bântuie ceea ce pot descrie ca viziuni de coșmar, cu el ridicându-se din mormânt!

– Așadar, nu erai apropiați?

– Nu. O fi fost el tatăl meu biologic, dar acolo a început și s-a sfârșit relația noastră. Nu aveam nimic în comun. Tu, evident, ai fost apropiată de tatăl tău.

– Da, cu toate că, în mod ironic, eu și surorile mele am fost toate adoptate de el când eram bebeluși, așa că, biologic vorbind, nu există nici o legătură. Dar l-am iubit nespus. Pe bune, era uimitor.

Charlie a zâmbit.

– Păi, atunci asta dovedește, fără doar și poate, că biologia nu joacă un rol major în felul în care ne înțelegem cu părinții noștri. Este pură loterie, nu?

– De fapt, nu prea cred, am spus, hotărând că nu puteam fi decât eu însămi, chiar și la un interviu pentru slujbă. Cred că suntem dați unii altora dintr-un motiv, indiferent că suntem rude de sânge sau nu.

– Adică totul este predestinat?

A ridicat cinic din sprâncene.

– Da, dar știu că majoritatea oamenilor nu ar fi de acord.

– Mi-e teamă că nici eu. Fiind chirurg cardiolog, trebuie să mă ocup zilnic de inimă, pe care o asemuim toți cu emoțiile și cu suflul. Din păcate, am fost silit s-o privesc ca pe o gâlmă de mușchi – și încă unul adesea prost funcțional. Am fost educat să privesc lumea pur științific.

– Cred că este loc de spiritualitate în știință, am protestat. Și eu am avut parte de o educație științifică riguroasă, dar sunt atâtea lucruri pe care știința nu le poate explica încă.

– Ai dreptate, dar... Charlie s-a uitat la ceas. Se pare că am deviat complet de la discuție și trebuie să ajung la clinică în cincisprezece minute. Așa că îmi cer scuze că trebuie să mă întorc la afaceri, dar ce ți-a povestit Margaret despre moșia Kinnaird?

– Că are peste patruzeci de mii de acri de sălbăticie și că sunteți în căutarea unei persoane care se pricepe la animale indigene, care ar putea-o coloniza, în special la pisici sălbatice.

– Da. Acum, că a murit tata, voi moșteni moșia Kinnaird. În ultimii ani, tata o folosea ca teren de joacă personal: vânătoare, trageri la țintă, pescuit și secarea distilerii locale, fără să se gândească nici o clipă la ecologia terenului. Sincer să fiu, nu este doar vina lui – în ultimul secol, tatăl lui și numeroși bărbați dintre rudele noastre înainte de el s-au mulțumit să facă bani pe seama tăietorilor de lemne pentru construcția de vapoare. Au stat și s-au uitat cum erau secerate vastele păduri caledoniene de pini. Pe vremea aia, atât îi ducea capul, dar acum, când ne-am luminat, noi știm mai bine. Sunt conștient că nu mai putem să dăm cu totul timpul înapoi, mai ales cât oi trăi eu, dar sunt dornic să încep măcar. Am cel mai bun administrator de moșie din Scoția, care să conducă proiectul de reîmpădurire. Am aranjat și cabana de vânătoare în care locuia tata, ca s-o închiriem clienților care își doresc să plătească pentru o gură de aer curat scoțian și pentru partide de vânătoare organizate.

– Aha! am spus, încercând să-mi suprim un fior.

- Evident, nu ești de acord cu sacrificarea animalelor neproductive?

- Nu, nu sunt de acord cu uciderea nici unui animal nevinovat, dar înțeleg motivul pentru care trebuie să se întâmple, am adăugat repede.

În fond, mi-am spus, candidam pentru un loc de muncă pe o moșie scoțiană, unde sacrificarea căprioarelor nu era numai o procedură standard, ci și legală.

- Cu experiența ta, sigur știi că întreg echilibrul natural din Scoția a fost distrus de oameni. Nu există prădători naturali, cum ar fi lupii sau urșii, rămași să țină populația cerbilor sub control. În zilele noastre, sarcina asta a rămas pe mâna noastră. Cel puțin o putem duce la îndeplinire cât se poate de uman posibil.

- Știu, deși trebuie să fiu cât se poate de sinceră și să-ți spun că n-o să fiu niciodată în stare să particip la împușcarea lor. Sunt obișnuită să protejerez animalele, nu să le omor.

- Îți înțeleg punctul de vedere. Am aruncat o privire peste CV-ul tău și este impresionant. Pe lângă o diplomă *magna cum laude* în zoologie, te-ai specializat în conservare?

- Da, latura tehnică a diplomei mele – anatomie, biologie, genetică, tipuri de comportament al animalelor indigene și așa mai departe – e neprețuită. O vreme am lucrat în departamentul de cercetare la grădina zoologică din Servion, dar mi-am dat seama curând după aceea că mă interesa mai mult să ajut animalele practice, în loc să le studiez doar de la distanță și să le analizez ADN-ul la microscop. Față în față, mă înțeleg... firesc cu ele și, chiar dacă nu am pregătire de veterinar, se pare că mă pricep să le vindec atunci când sunt bolnave.

Am ridicat din umeri, jenată că mă laudam singură.

- Margaret ți-a laudat foarte mult talentele. Mi-a spus că ai grijă de pisicile sălbatice din sanctuarul ei.

- M-am ocupat de lucruri care țin de rutină, da, dar Margaret este adevărata expertă. Speram ca felinele să se împerecheze sezonul ăsta, ca parte din programul de repopulare cu animale sălbatice, dar acum sanctuarul se închide și animalele sunt duse în altă

parte, așa că probabil nu se va mai întâmpla. Pisicile sălbatice sunt incredibil de capricioase.

- Așa mi-a spus și Cal MacKenzie, administratorul moșiei mele. Nu se bucură deloc să adopte pisicile, dar sunt indigene din Scoția și atât de rare, încât simt că este datoria noastră să facem tot ce putem pentru a salva specia. Iar Margaret consideră că, dacă există cineva care să poată ajuta pisicile să se adapteze la schimbarea habitatului, tu ești aceea. Așadar, te interesează să vii cu ele pentru câteva săptămâni și să le ajuți să se integreze?

- Da, deși pisicile sălbatice în sine nu constituie o slujbă permanentă, odată ajunse *in situ*. Ce-ar mai fi de făcut?

- Sincer să fiu, Tiggy, până acum nu prea am avut ocazia să mă gândesc în detaliu la planurile de viitor pentru moșie. Am fost ocupat până peste cap cu slujba mea aici și cu încercarea de a lămuri autenticitatea testamentului de când a murit tata, dar cât timp locuiești la noi, mi-ar plăcea dacă ai putea studia terenul, ca să evaluezi cât este de adecvat pentru alte specii indigene. M-am tot gândit să introduc verighetele roșcate și iepurii de munte autohtoni. De asemenea, investighez dacă terenul este potrivit pentru porcul sălbatic și pentru elan, plus repopularea râurilor și lacurilor cu somon, construirea unor bariere pentru a atrage somonul și pentru a încuraja înmulțirea. Cu suficiente resurse, există mult potențial.

- Bine, toate astea sună interesant, cu toate că trebuie să te avertizez că peștii nu sunt specialitatea mea.

- Normal. Și eu ar trebui să te avertizez că situația financiară presupune că pot oferi doar salariul de bază, plus cazare, dar aș fi foarte recunoscător pentru orice ajutor mi-ai putea oferi. Oricât îmi place locul ăsta, Kinnaird se dovedește o propunere dificilă, care ocupă mult timp.

- Doar știai că într-o zi moșia avea să ajungă pe mâinile tale... am îndrăznit eu.

- Da, dar am crezut și că tata era unul dintre acele personaje care trăiesc veșnic. Până într-acolo încât nici nu s-a obosit să-și facă testamentul. Chiar dacă sunt singurul lui moștenitor și este doar o formalitate, înseamnă încă un teanc de documente de care

nu aveam nevoie. Oricum, până în ianuarie se rezolvă toate, cel puțin așa mi-a spus avocatul.

– Cum a murit? am întrebat.

– Culmea, a făcut infarct, a căzut lat și a fost adus aici, la mine, cu elicopterul, a oftat Charlie. Deja ne părăsese, ridicat la cer pe un nor format din aburi de whisky, după cum au indicat investigațiile post-mortem.

– Cred că nu ți-a fost deloc ușor, am spus, strâmbându-mă la gândul ăsta.

– A fost un șoc, da.

M-am uitat la degetele cu care a apucat pagerul din nou, trădând o anxietate lăuntrică.

– Nu poți vinde moșia dacă n-o vrei?

– Să vând după trei sute de ani în care a fost a familiei Kinnaird? Și-a dat ochii peste cap și a chicotit. M-ar bântui pe veci fiecare fantomă a familiei în parte! Chiar dacă n-ar exista alte motive, trebuie să încerc măcar să mă ocup de ea pentru Zara, fiica mea. Este foarte pasionată de locul ăsta. Are șaisprezece ani și, dacă ar putea, ar abandona mâine școala ca să vină aici și să lucreze permanent la Kinnaird. I-am spus că mai întâi trebuie să-și termine studiile.

– Corect.

M-am uitat la Charlie mirată și imediat mi-am schimbat părerea despre el. Omul ăsta nu arată destul de matur ca să aibă copii, darămite unul de șaisprezece ani.

– O să fie o stăpână pe cinste când se va face mare, a continuat Charlie, dar mai întâi vreau să trăiască puțin – să se ducă la universitate, să vadă lumea și să fie sigură că își dorește într-adevăr să se dedice moșiei familiei.

– Eu știam ce vreau de la patru ani, când am văzut un documentar despre felul în care sunt uciși elefanții pentru fildeș. Nu am făcut pauză după liceu, m-am dus direct la facultate. Nici n-am prea călătorit, dar, când lucrezi, înveți cel mai bine, am spus, ridicând din umeri.

– Asta îmi tot spune și Zara. Charlie mi-a zâmbit imperceptibil. Am senzația că voi două o să vă înțelegeți bine. Sigur că eu ar trebui

să renunț la asta – a arătat în jur cu un gest – și să-mi dedic viața moșiei până o poate lua Zara în primire. Problema este că, până prinde formă moșia, financiar vorbind, nu are rost să renunț la slujba mea. Și, fie vorba între noi, nici măcar nu sunt sigur că sunt făcut pentru viața de conaș la țară. S-a uitat la ceas din nou. Bun, trebuie să plec, dar, dacă te interesează, cel mai bine te duci la Kinnaird, ca să vezi cu ochii tăi. Încă nu a nins acolo, dar va ninge în curând. Trebuie să fii conștientă că este foarte departe.

– Locuiesc cu Margaret în căsuța ei din mijlocul pustiului, am subliniat.

– Căsuța lui Margaret este în centrul orașului, pe lângă Kinnaird, a răspuns Charlie. Îți trimit un mesaj cu numărul de mobil al lui Cal și cel de fix de la conac. Dacă lași mesaje pe amândouă, până la urmă le primește și te sună el.

– Bine. Ăăă...

Sunetul pagerului lui Charlie mi-a întrerupt șirul gândurilor.

– Bun, chiar trebuie să plec. S-a ridicat. Scrie-mi un e-mail dacă mai ai întrebări și, dacă îmi spui când te duci la Kinnaird, o să încerc să vin și eu. Și, te rog, gândește-te serios la asta! Chiar am nevoie de tine. Mersi că ai venit, Tiggy! Pa!

– Pa!

M-am uitat cum s-a întors și a șerpuit printre mese către ieșire. Eram entuziasmată într-un mod straniu în urma acelei conexiuni reale cu el. Charlie îmi părea familiar, de parcă îl știam de-o viață. Și, întrucât credeam în reîncarnare, probabil chiar îl cunoșteam. Am închis ochii o clipă și mi-am limpezit mintea, ca să mă pot concentra la prima emoție care mă încerca atunci când mă gândeam la el și m-a șocat concluzia. În loc să mă umplu de căldură față de un om care putea reprezenta o figură paternă, de angajator, a reacționat o cu totul altă emoție din mine.

Nu! Am deschis ochii și m-am ridicat să plec. *Are o fiică adolescentă, ceea ce înseamnă că este mult mai în vârstă decât pare și probabil este căsătorit*, m-am dojenit eu, în timp ce mergeam pe coridoarele puternic luminate ale spitalului și ieșeam în ceața

după-amiezii de noiembrie. Începea să se lase amurgul peste Inverness, cu toate că abia trecuse de ora trei.

În timp ce stăteam la coadă la autobuzul care urma să mă ducă la gară, m-a apucat tremuratul – de frig sau de entuziasm, nu știam. Tot ce știam era că slujba mă interesa instinctiv, oricât de temporară era. Așa că am găsit numărul lui Cal MacKenzie pe care mi-l dăduse Charlie, am scos mobilul și am sunat.

– Deci? Cum a fost? m-a întrebat Margaret în acea seară, când ne-am așezat în fața focului, unde, ca de obicei, ne bem cana cu cacao fierbinte.

– Joi mă duc să văd moșia Kinnaird.

– Foarte bine. Ochii albaștri și luminoși ai lui Margaret au sclipit ca niște lasere pe figura ei ridată. Ce părere ai de conaș – sau stăpân, cum s-ar zice în engleză?

– A fost foarte... amabil. Da, chiar așa, am îngăimat. Deloc cum mă așteptam, am adăugat, sperând să nu mă înroșesc. Credeam că este mult mai în vârstă. Ba chiar fără păr și cu o burtă imensă de la prea mult whisky.

– Da, a chicotit, citindu-mi gândurile. *Îi plăcut la vedere. Îl cunosc pe Charlie de când era de-o șchioapă. Tata lucra pentru bunicul lui, la Kinnaird. Un tânăr încântător, într-adevăr, deși știam cu toții că a făcut o mare greșală când s-o căsătorit cu nevasta aia a lui. Tare tinerel mai era. Margaret și-a dat ochii peste cap. Fata lor, Zara, este tare scumpă, vezi tu, poate puțin sălbatică, dar n-o avut o copilărie prea ușoară. Și? Mai zi-mi ce ți-o spus Charlie.*

– În afară de faptul că vrea să mă ocup de pisici, vrea să cercetez speciile indigene pe care le va aduce pe moșie. Sinceră să fiu, nu părea prea... organizat. Cred că va fi doar o slujbă temporară, cât timp se acomodează pisicile.

– Ei, și dacă este numai o perioadă scurtă, o să înveți o grămadă de lucruri trăind și lucrând pe o proprietate cum e Kinnaird. Poa' să înveți acolo că n-ai cum să salvezi fiecare creatură care-ți intră-n grijă. Și asta-i valabil și pentru neajutorării de ordin uman, a adăugat

cu un zâmbet pieziș. Tre' să înveți că atât animalele, cât și oamenii au destinele lor. Poți face tot posibilul, da' nu mai mult.

– Margaret, n-o să învăț niciodată să îndur suferința unui animal. Știi asta.

– Știi, dragă, și de-asta ești specială! Ești cam moale, cu inimă mare, da' vezi să nu te termine atâta emoție.

– Și? Cal MacKenzie cum este?

– Ah, pare cam țăfnos, dar în sinea lui e un drăgălaș Cal ăsta. Are moșia în sânge și ai avea multe de învățat de la el. Și-apoi, dacă nu accepți slujba asta, unde-o să te duci? Știi că până la Crăciun eu plec cu animalele de-aici.

Din cauza artritei degenerative, Margaret se muta în sfârșit în orașul Tain, la patruzeci și cinci de minute de mers cu mașina de la căsuța umedă și păraginită în care ne aflam în acel moment. Pe malurile estuarului Dornoch Firth, cei douăzeci de acri de pământ pe deal o găzduiseră în ultimii patruzeci de ani pe Margaret cu adunătura ei pestriță de animale.

– Nu ești tristă că pleci? am întrebat-o din nou. Eu mi-aș fi umflat ochii de plâns zi și noapte.

– Normal, Tiggy! Dar, așa cum am încercat să te învăț, toate lucrurile bune au un sfârșit. Și, cu voia Domnului, vor veni alte lucruri mai bune. N-are sens să regreti ce-a fost, tre' doar să primești ce va fi. Știam de mult că va veni momentul ăsta și, mulțumită ajutorului tău, am reușit să mai stau un an aici. Și-apoi, noul meu bungalow are radiatoare pe care le poți porni când îți *trebe* și semnal de televizor care *mere* tot timpu'!

A chicotit și mi-a zâmbit, cu toate că eu, care mă făleam cu intuiția mea naturală, nu-mi dădeam seama dacă se bucura cu adevărat în fața viitorului sau doar făcea pe curajoasa. Oricare ar fi fost, m-am ridicat și m-am dus s-o iau în brațe.

– Cred că ești uluitoare, Margaret! Tu și animalele tale m-ați învățat tare multe. O să-mi lipsiți îngrozitor de mult.

– Da, da' n-o să-ți lipsesc dacă te angajezi la Kinnaird. *Io-s* numa' la o aruncătură de băț și la capătul firului dacă-ți *trebe* sfaturi

despre pisici. Și să-i vizitezi pe Dennis, Guinness și Button, că al'fel îți vor duce și ei dorul.

M-am uitat în jos la cele trei animăluțe sfrijite și bătrâne, întinse în fața șemineului: o pisică portocalie cu trei picioare și doi câini. Toți fuseseră îngrijiți și crescuți de Margaret de când erau pui.

– Mă duc la Kinnaird și mă hotărâsc pe urmă. Altfel, mă întorc acasă, la Atlantis, de Crăciun, ca să mă mai gândesc la ce am de făcut. Vrei să te ajut să ajungi la pat înainte să urc?

În fiecare seară îi puneam întrebarea asta lui Margaret și, ca de obicei, răspundea orgolioasă:

- Nu, Tiggy, mai stau la foc.
- Somn ușor, dragă Margaret!

Am pupat-o pe obrazul aspru, după care am urcat scara îngustă și asimetrică spre camera mea. Pe vremuri, fusese a lui Margaret, până când și-a dat seama că îi e prea greu să urce treptele în fiecare seară. Astfel că i-am mutat patul la parter, în salon, și poate a fost o binecuvântare că nu au existat fonduri să mutăm baia la etaj, pentru că toaleta încă se află afară, în frig, la doar câțiva metri de camera în care doarme acum.

În timp ce mă dezbrăcam, înainte să-mi pun grămada de haine de noapte și să mă bag în așternuturile înghețate, m-am consolată cu faptul că decizia de a veni aici, la sanctuar, a fost cea bună. Așa cum îi spusese lui Charlie Kinnaird, după șase luni în departamentul de cercetare de la grădina zoologică Servion din Lausanne, îmi dădusem seama că voiam să îngrijesc și să ocrotesc animalele. Așa că răspusesem unui anunț *online* și venisem la căsuța dărăpănată de lângă lac, pentru a ajuta o bătrână cu artrită în sanctuarul ei de animale sălbatice.

Ai încredere în instinctele tale, Tiggy, că nu te vor dezamăgi!

Asta îmi spusese Pa Salt de nenumărate ori.

– Viața înseamnă intuiție cu o picătură de logică. Dacă înveți să folosești echilibrat, orice decizie pe care o iei, în mod normal va fi una bună, adăugase, când stăteam împreună în grădina lui de la Atlantis și ne uitam cum răsărea luna deasupra lacului Geneva.

Mi-am amintit că-i povesteam despre visul meu de a mă duce într-o bună zi în Africa, să lucrez cu creaturile incredibile în habitatul lor natural, nu în spatele gratiilor.

În seara asta, în timp ce-mi chirceam degetele de la picioare pe un petic de pat pe care l-am încălzit cu genunchii, mi-am dat seama cât de departe mă simțeam de a-mi vedea visul cu ochii. Să am grijă de patru pisici sălbatice scoțiene nu era tocmai un meci din liga mare.

Am stins lumina și m-am gândit la felul în care mă tachinau surorile mele pentru că eram sensibilă spirituală a familiei. Nu aveam de ce să protestez, pentru că, atunci când eram mică, nu înțelegeam că eram „altfel“, așa că vorbeam pur și simplu despre lucrurile pe care le vedeam sau le simțeam. Odată, când eram foarte mică, îi spusese surorii mele CeCe că nu ar trebui să se cațare în copacul ei preferat, fiindcă o văzusem căzând din el. Răsese de mine, fără răutate, și îmi spusese că se urcase în el de sute de ori și că mă purtam prosteste. Apoi, o jumătate de oră mai târziu, când chiar a căzut, și-a luat privirea de la mine, rușinată că profeția mea se împlinise. De-atunci am învățat că e mai bine să-mi țin gura când „sint“ lucruri. La fel cum știam că Pa Salt nu e mort...

Dacă ar fi fost, aș fi știut momentul în care sufletul lui părăsise pământul. Și totuși nu simțisem nimic, doar șoc la vestea primită când mă sunase sora mea, Maia. Fusesem complet nepregătită. Nici un „avertisment“ că urma să se întâmple ceva rău. Așa că, fie instalația mea spirituală avea hibe, fie eram în stadiul de negare pentru că nu suportam să accept adevărul.

Gândurile mi-au zburat la Charlie Kinnaird și la bizarul interviu pe care-l avusesem mai devreme. Am simțit din nou golurile inoportune din stomac, în vreme ce imaginația mea invoca acei ochi albaștri surprinzători și mâinile subțiri, cu degete lungi, sensibile, care salvaseră atâtea vieți...

– Doamne, Tiggy! Revino-ți! am murmurat în sinea mea. Poate că de vină e traiul meu, atât de izolat. Nu mă trezesc la ușă cu prea mulți bărbați atrăgători și inteligenți. Și-apoi, Charlie Kinnaird are cu cel puțin zece ani mai mult ca mine.